

Van Cauwelaert, August (s.a.), *Harry*. Amsterdam, Van Kampen & Zoon.

Bijzonder vertelperspectief met mix van direct en indirect speech en soms wordt de lezer bijna rechtstreeks aangesproken in de “gij”-vorm. Modern verteld. Veel moderner dan bijvoorbeeld Claes of Timmermans, maar daardoor ook niet zo vlot te lezen. De inhoud is wel wat romantisch-melodramatisch met het jong stervend kind Marcelleke en de jonge dode moeder Anita, maar in die tijd was dat natuurlijk nog een realiteit. De moord op zijn lief Piroen is er toch wat te veel aan en vooral het eindeloze geleuter over god en bidden en pater Andreas, wanneer Harry na de moord in de gevangenis belandt. Dan wordt het verhaal langdradig en moraliserend

zeurderig. Dat is jammer want Van Cauwelaert kan meeslepend schrijven, maar je voelt in het laatste derde deel te veel dat hij een orthodoxe katholiek is die zijn boek geconcipteerd heeft als een betoog voor bidden, paters, inkeer, godsgeloof en meer van die flauwekul. Het wordt naar het einde toe ook erg sentimenteel. Zo van: eind goed, al goed met veel gesnotter. Jammer.

Ik laat het boekje restaureren hoewel het dat niet waard is.

Philip Vermoortel

05-2020

CITATEN

11: en hier zijn ze 't ten slotte over eens, alle drie: dat het leven maar een triestig ding is.

22: Het gaat niet zoals Harry verwacht had. Het gaat in 't leven nooit zoals we 't verwachten.

23: Alle stielen zijn goed, zei Loke, behalve de slechte.

31: Hij slaapt tot het Angelus klept bij de Colletinen.

32: Ach, hoe kan een man zijn hart en zinnen zetten op een kind. [= Anita; op p. 56 blijkt ze “zestien, bijna zeventien” te zijn]

34: - Ja, zei Gonne, 't is een vreemde naam [= Anita] [...].

62: De verliefdheid valt over een mensch als een ziekte, plots en geweldig.

81: Er is niets dat zoo gauw vergeten is als dood.

83: gaat waar uw hart u heenstuurt of uw hart zwerft u achterna naar uw verderf.

163: Harry luistert of hij 't uur niet slaan hoort op den toren van de Clarissen...

172: Zekerheid is ten slotte dragelijker dan de foltering van twijfel en angst.

202: God heeft zijn kinderen bezocht met leed en ziekte en zorg en loutering.

220: De dood is niet zoo zwaar om dragen als de onzekerheid.

221: Het is maar een schamel bezit, wat het leven hem aan vreugde heeft geschonken. Al de rest was zorg en bitterheid en diep verdriet.